

عنوان مقاله:

تاثیر خود بنده انگاری بر تنظیم رفتار ارتباطی بین شخصی در آیات و روایات

محل انتشار:

فصلنامه مشکوه، دوره 42، شماره 2 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

علی کامل رضایا - دانشجوی دکتری مدرسی معارف اسلامی، گرایش مبانی نظری اسلام، دانشگاه فردوسی مشهد.

سید محمود طباطبایی - استادیار گروه معارف و الهیات، دانشگاه فردوسی مشهد (نویسنده مسئول).

احد فرامرز قراملکی - استاد کلام و فلسفه اسلامی، دانشگاه تهران.

محمد رضا سالاری فر - استادیار گروه روان شناسی، پژوهشگاه حوزه و دانشگاه قم.

خلاصه مقاله:

در نظام تربیتی اسلام، سقوط و انحطاط یا کمال و تعالی انسان با رفتار ارتباطی بین شخصی او هم‌بستگی مستقیم دارد. تنظیم این نوع از رفتارها و شناسایی عوامل آن مورد اهتمام اندیشمندان بوده است. روان شناسان جنبه های زیستی، رویدادهای بیرونی، یادگیری و نگرش ها را از عوامل موثر بر رفتار ارتباطی بین شخصی انسان می دانند. آموزه های دینی نیز بر تبیین و تنظیم رفتار انسان تاکید می کنند. در پژوهش حاضر انگاره های ذهنی به عنوان عامل زیربنایی در تنظیم رفتار ارتباطی انسان بر پایه آموزه های دینی جست و جو شده و به روش توصیفی - تحلیلی، نحوه شکل گیری خودبنده انگاری به عنوان عاملی زیربنایی در تنظیم رفتار ارتباطی انسان شده است. متون دینی با ترویج توحید در مالکیت و ربوبیت و توجه دادن به فقر ذاتی انسان، نیازمندی مطلق به خداوند را در او نهادینه می کنند. درک نیازمندی انسان به خداوند، خودبنده انگاری را در ذهن و اندیشه آدمی ایجاد می کند. وجود این انگاره نیز به تحقق نگرش عبودیت در مومن انجامیده و با کمک واسطه نگرش عبودیت، فرد می تواند بر مبادی رفتاری خود اعم از نفس، غرایز و صفات اخلاقی تاثیرگذار باشد.

کلمات کلیدی:

انگاره، خودبنده انگاری، فرایند شکل گیری انگاره، مبادی رفتار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1853891>

